

Michelle Frances

Niet mijn dochter

Je hebt haar geheim ontdekt. Nu is er geen weg terug.

Vertaald door Textcase

PROLOOG

Een perfect golfje rolde het waanzinnig mooie strand op. Een paar seconden later volgde er nog een, en nog een, in een feilloos ritme. Kate stond aan de rand van de turquoise oceaan, het warme water beroerde haar tenen. Ze keek naar de horizon, waar het blauw van de zee samensmolt met de lucht. Even tilde ze haar zonnebril op en bekeek de kleuren zowel met als zonder de donkere glazen. Wanneer was het uitzicht het verbluffendst? Bril af. Bril op. Ze kon niet kiezen.

Het ruisen van de golven was als een voortdurend ritme, maar toen kwam er plotseling een opstandige golf te snel aanzetten. Het dubbele ruisen werkte ontregelend, waardoor het tempo voor altijd veranderde. Er was een tijd geweest waarin Kate had gedacht dat haar leven een voorspelbaar pad volgde en dat de richting die ze was ingeslagen nooit zou veranderen. Maar toen was alles onverwachts uit de pas geraakt. Draaiend aan de ring om haar vinger bedacht ze dat niemand wist wat hem of haar te wachten stond. Geen mens wist wat hem of haar overkomen zou.

2017

‘Hé, politie,’ zei Kate. Ze keek uit het keukenraam en rukte aan de stroeve houten jaloezieën om beter zicht te krijgen. Aan de overkant probeerde Iris met haar reumatische vingers wel een minuut lang om haar voordeur open te krijgen. Twee politieagenten, een man en een vrouw, bleven geduldig buiten staan wachten. Iris wierp zenuwachtig glimlachend een blik door het glas.

‘Vieze vuile hufters,’ zei Kate.

‘Ik vind ze er best vriendelijk uitzien,’ zei Becky, die over Kates schouder mee gluurde.

‘Je weet best wie ik bedoel: die kleine etters die graffiti op haar hek hebben gespoten en er gaten in hebben gemaakt. Ze moesten maar eens iemand uit hun eigen groep gaan pesten. Of van hun eigen leeftijd. O, godzijdank, ik stond net op het punt om ernaartoe te lopen.’ Kate merkte hoe opgelucht Iris was toen de deur eindelijk openging. Aan de manier waarop Iris haar handen bewoog kon ze zien dat ze zich uitgebreid verontschuldigde, zoals velen van haar generatie vaak deden omdat ze behulpzaamheid niet gewend waren en niemand tot last wilden zijn. Iris keek in haar richting en Kate zwaaide bemoedigend terug. Iris knikte en verdween toen weer in haar huis, waarna de agenten hun pet afzetten en hetzelfde deden.

‘Jam?’

Kate draaide zich om en zag hoe Becky twee boterhammen uit het broodrooster graaide en er boter op smeerde.

‘Ja, graag.’

‘Heb je straks echt geen hulp nodig?’ vroeg Becky.

‘Ik dacht dat je geen vrij kon nemen vanwege die grote primeur, die zo’n topgeheim is dat zelfs ik het niet mag weten?’

‘Je hebt helemaal gelijk. Elke onderzoeksjournalist zou het nieuws eerst met zijn moeder moeten bespreken.’

‘O, kom op, licht een tipje van de sluier op. Gaat het over een beroemdheid? Een acteur die je hebt betrap met een fles afwasmiddel en een goudvis?’

Becky staarde haar aan. ‘Wat in hemelsnaam...?’ Ze schudde haar hoofd. ‘Laat ook maar’. Je weet dat ik aan niemand mag vertellen waar ik mee bezig ben. Nog niet tenminste. Ik moet eerst mijn artikel schrijven, de feiten op een rijtje krijgen.’

‘Kan je me op z’n minst vertellen waar je de laatste tijd steeds heen gaat?’

Becky, die langer was dan haar moeder, pakte Kates hoofd vast en plantte er een kus op. ‘Nee. Dus. Straks?’

‘Ik dacht aan biefstuk.’

‘Pastei?’

‘Gebraden.’

Becky floot. ‘Hij is dus écht speciaal. Of is het voor mij?’

‘Voor jou ook, natuurlijk.’

‘Ik wil hem graag ontmoeten.’

‘Hij wil jou ook graag ontmoeten.’

‘Misschien ondervraag ik hem wel.’

‘Hij heeft niks te verbergen. De man is gewoon buschauffeur. Je hoeft echt niet de onderzoeksjournalist te gaan uithangen.’

Becky gaf de gesmeerde, geroosterde boterham aan haar moeder en zei zogenaamd ernstig: ‘Vertel nog eens, hoeveel dates hebben jullie tweeën nou gehad?’

Kate giechelde. ‘Maak je je zorgen om zijn bedoelingen?’

‘Houdt hij de deur voor je open? Loopt hij aan de straatkant van de stoep? Doet hij zijn schoenen uit als hij bij ons thuis komt?’

‘Hij is hier nog niet geweest.’

‘Oké, zijn huis dan?’

‘Hij heeft een prima paar sloffen. Mocassins, met een bonten voering.’

‘Ik zal me inhouden. Maar het is gewoon best lang geleden sinds je met iemand een relatie hebt gehad. Ik weet wel dat je op dates bent geweest sinds ik verwekt ben -’

‘Ik mag hopen van wel. Dat was eenentwintig jaar geleden.’

‘Maar er is nooit echt iets ontstaan.’ Becky zweeg kort. ‘Hij is *the one*. Ik voel het. Het zal nooit meer alleen wij tweeën zijn.’

Kate lachte, raakte Becky’s wang aan en schonk haar de geruststellende glimlach van een ouder. ‘Het zal altijd jij en ik zijn. Dat beloof ik.’

Becky glimlachte schaapachtig. ‘Sorry, ik ben er gewoon zo aan gewend dat het alleen wij tweeën is.’

‘Dan kan het nu wij drietjes zijn. Soms.’

‘En ik ben superblij voor je, dat weet je. Tim is vast geweldig...’

‘Dat is hij ook. Weet je, hij stuurde me vanochtend een foto van de zonsopgang toen hij zijn rit begonnen was.’

‘...en romantisch...’

‘O, dat wilde ik nog zeggen, hij neemt vanavond wijn mee.’

‘...en vrijgevig.’

‘Oké, je kunt ook overdrijven. Je hoeft je hoe dan ook nergens zorgen over te maken. Denk je soms dat ik het niet zie aankomen als iemand een eikel is?’ Kate wees naar Becky met haar boterham. ‘Ik zal je eens wat zeggen, ik zag die kleine gapper in het gangpad met de elektronica, nog voordat de bewaking zelfs maar doorhad dat er een hele boormachine in zijn jas gepropt zat.’

Becky stopte met kauwen. ‘God nee, zeg alsjeblieft dat je geen winkeldieven hebt lopen vangen.’

‘Nou, de bewaking deed er helemaal niks aan.’

‘Hij had een wapen kunnen hebben. Een pistool.’

‘Doe niet zo gek. In een bouwmarkt?’

‘In Zuid-Londen,’ zei Becky op strenge toon.

‘Er is niks gebeurd. Hij hield er hoe dan ook een gebroken kuitbeen aan over, al kwam dat door de ladder die boven op hem viel, niet door mij. De winkel had de boormachine terug en ik kreeg een bonus. Vijftig hele ponden,’ voegde ze er op droge toon aan toe.

‘Ben je soms dom of zo?’ vroeg Becky. Er verscheen een kleine, bezorgde frons op haar voorhoofd. ‘Want ik ga dat bedrag tot op de laatste cent aan je terugbetalen.’

‘En ik heb al gezegd dat dat niet hoeft. Het is niet alsof ik nou zo veel -’

‘Je hebt álles gedaan,’ hield Becky vol. Dit was een terugkerend thema.

Niet genoeg, dacht Kate, maar dat hield ze voor zich. Haar blik viel op de klok aan de muur. ‘Moest jij niet eens gaan?’

Becky keek omhoog. ‘Chips, ik kom te laat.’ Ze griste haar fietshelm en rugzak die in de hal lagen mee en duwde de voordeur open, waarna ze haar armen om haar moeder heen sloeg. Kate trok het gebreide vest dat ze over haar verwassen T-shirt en spijkerbroek droeg recht en keek toen ze de poortdeur hoorde dichtslaan hoe Becky haar fiets naar buiten rolde. Zij zette haar helm op haar schouderlange, kastanjebruine haar, zwaaide een been over de stang en begon te trappen. De wielen lieten sporen achter in het laagje rijp.

‘We eten vanavond friet,’ riep Kate en zoals gewoonlijk vervulde haar hart zich met trots toen ze haar dochter zag wegfietsen.

Becky stak haar hand op zonder om te kijken. ‘Super. Tot zeven uur.’

‘Hou van je.’

‘Ik ook van jou. En niet alleen vanwege de friet.’

Becky vloog de steile heuvel af en verbeet de koude winterlucht, die haar ogen liet tranen. Het was een belangrijke dag vandaag, en niet alleen omdat ze haar moeders vriend zou ontmoeten. Ze glimlachte bij de gedachte aan het sensationele nieuws van die ochtend: gebraden biefstuk. Haar moeder had nog nooit biefstuk gekocht, maar blijkbaar had Tim haar nu zo ver weten te krijgen. Sinds hij op het toneel was verschenen, was haar moeder helemaal opgebloeid.

Becky vroeg zich af wat ze van hem zou vinden en wat ze van elkaar zouden vinden. Beschermingsdrang welde in haar op en ze glimlachte even. Als hij niet goed voor haar moeder zou zorgen, zou hij met haar te maken krijgen.

Ze ging wat rustiger fietsen en sloeg de straat in naar het station. Toen ze afstapte, gleden haar gedachten naar de tweede reden waarom vandaag zo belangrijk was.

Haar sollicitatiegesprek. Ze was gegadigde voor een functie als reporter bij de hoogst aangeschreven ruimdenkende krant in het land, een kans waar velen hun rechterarm voor zouden afhakken. Het was een grote stap voorwaarts na haar stageplaats en het was ook nog een vaste baan. Ze wilde die baan zo graag dat ze er letterlijk pijn in haar borst van kreeg elk keer als ze eraan dacht, en dat deed ze bijna de hele tijd.

Becky had iets bedacht om haar baas ervan te overtuigen dat zij de perfecte kandidaat was: een journalistiek onderzoek waar ze haar eigen bronnen voor had gevonden en dat ze heimelijk had uitgevoerd. Haar hartslag versnelde als ze aan haar artikel dacht. Het was gigantisch. Of

nou ja, dat zou het zijn als ze morgen haar laatste hard bevochten bewijsstuk zou krijgen.

Haar geheime bron zou eindelijk open kaart spelen en daarna kon ze aan haar moeder, aan haar baas, aan de hele wereld uit de doeken doen waar ze onderzoek naar had gedaan. Dit verhaal was haar kans om Piers, haar concurrent, volledig in de pan te hakken. Er was maar één openstaande functie en er waren twee gretige stagiairs die hem dolgraag wilden hebben.

Becky stond tussen de vele in het grijs gehulde forenzen op het perron te wachten. Ze moest Piers verslaan. Haar moeders opmerking van die ochtend had ze al vaker gehoord en steeds weer brak het haar hart, dat haar moeder dacht dat ze niet genoeg had gedaan in haar opvoeding. Ze leek oprecht te denken dat ze haar dochter teleurgesteld had. Het was wel moeilijk geweest, dat kon ze niet ontkennen, maar Becky was ervan overtuigd dat haar moeder haar best had gedaan.

En als ze deze baan kreeg, kon ze haar moeder bewijzen dat ze het goed had gedaan.

‘Zijn de mensen voor het hek al langsgekomen?’ vroeg Kate. Ze zat op haar knieën voor Iris’ achterdeur, hield het schuifslot tegen het kozijn en markeerde de schroefgaten met een priem. Ze vond het leuk om klusjes voor haar te doen. Het gaf haar de kans iets terug te doen voor alle hulp die Iris haar jarenlang geboden had. Zij was de moeder die Kate nooit had gehad.

‘Ze kunnen morgen pas komen, ze hebben het druk.’ Iris liet zich zakken in een keukenstoel. De laatste centimeters liet ze zich gewoon vallen. Ze leek opgelucht te zijn dat ze veilig zat. ‘Dat komt door al die stormen die we gehad hebben. Ze zeggen dat er te weinig hout is.’

‘Wij hebben nog stapels in de winkel,’ zei Kate en had meteen spijt van die opmerking. Niemand had er iets aan als ze liet doorschemeren dat het klusbedrijf Iris aan het lijntje hield. ‘Ze weten vast wel wat ze doen,’ voegde ze er snel aan toe.

Iris trok haar wenkbrauwen op. ‘Dat klinkt als een stelletje liegbeesten, als je het mij vraagt.’

‘Als ze er morgen nog niet zijn, ga ik iemand anders inschakelen. We hebben een vaste klant die betrouwbaar overkomt. Ik zal hem zijn nummer vragen.’

‘Dank je wel, schat.’

Kate nam een slok thee uit een met tuinvogels gedecoreerde mok. ‘Weet de politie wie het waren?’

‘Hoe moeten zij dat nou weten? Maar ik weet dat ze van de hogeschool komen, want ik heb elk jaar weer dezelfde problemen. Een nieuw clubje

hangjongeren in het park dat onrust stookt en van die rare sigaretten rookt. Maar ze gaan nu de deuren langs om na te gaan of iemand iets gezien of gemerkt heeft. Zijn ze vanmorgen al bij jou geweest?’

‘Ik moest werken. Ze komen vast later nog bij ons terug.’

‘Dit weekend moest je toch ook al werken? Ik dacht dat je minder uren zou maken nu Becky op de universiteit zit.’

‘Na volgende week zit ik weer op vijf dagen.’

Iris gaf Kate een schouderklopje. ‘Goed zo. Je hebt keihard gewerkt om je mooie meisje te kunnen laten studeren en een goede start in het leven te bieden.’

Kate haalde haar schouders op. ‘Zij is zelf degene die een stageplek bij een grote krant wist binnen te halen en al die anderen verslagen heeft. Er waren schijnbaar meer dan tweeduizend aanmeldingen.’ Ze pakte haar boor erbij. ‘Nu begint het lawaai.’

Het gesprek verstomde toen Kate het schuifslot tegen de deur schroefde.

‘Werkt ze nog steeds zo hard?’ vroeg Iris toen het lawaai was afgezwakt.

‘Ik zie haar bijna nooit meer. Ze is bezig met een of ander belangrijk onderzoek. Een groot geheim.’

‘Ik weet nog goed dat ik vroeger soms voor je op haar paste, en dat ze buiten rondfietste op dat roze fietsje met die kwastjes aan de handvaten. Al haar knuffels kregen een lift. Een voor een. Om de boom en terug, dan was de volgende aan de beurt. Altijd zo eerlijk als wat. Zo is ze altijd geweest. Ze kon gemene mensen en profiteurs niet uitstaan.’

‘Ziezo,’ zei Kate, die de grendel heen en weer schoof. ‘En boven nog een, maar ik denk niet dat iemand het nog eens zal proberen.’

Iris haalde haar bril met gouden montuur van haar bruin geverfde haar en zette hem op haar neus. Ze bekeek de deur. ‘Dat geeft me wel een beter gevoel. Moet jij niet naar huis voordat die boodschappen van je bederven?’

Kate stond op en verzamelde haar boodschappentassen en gereedschap. ‘Becky gaat Tim vanavond ontmoeten.’

‘Voor het eerst?’